

„MANO GYVENIMO NAUJIENA“

CL bendruomenės atsakingojo Šventojoje Žemėje

Hussamo Abu Sini liudijimas vaizdo skambučiu iš Haifos, Izraelio.

Laba diena visiems, aš esu Hussamas. Tiems, kas manęs nepažįsta, esu katalikas, arabas, palestiniečių kilmės izraelietis. Sudėtinga... Dirbu onkologu, gimiau ir užaugau Nazarete, o dabar gyvenu Haifoje, pajūrio mieste šiaurės Izraelyje, su žmona Chiara, itale, ir dviem mažais mūsų vaikais.

Susipažinau su judėjimu 2008 metais, studijuodamas mediciną Turine. Sutikau grupę žmonių universiteto rinkimų metu. Tai buvo labai jautrus mano gyvenimo laikotarpis, kai buvau nusprendęs mesti universitetą, nes jaučiausi vienišas. Tačiau būtent tuo metu sutikau šiuos žmones, ypač vieną vaikina, kuris vėliau tapo mano geriausiu draugu ir mano vestuvių liudininku. Jis man padovanojo knygą „Religinis jausmas“ arabų kalba. Kai grįžau namo, perskaičiau ją. Iš pradžių nebuvo lengva, perskaičiau ją net du kartus, bet supratau, kad klausimai, apie kuriuos kalbama knygoje, buvo tie, kuriuos išgyvenau aš pats, ir pasakiau sau: „Jei tas vaikinys man padovanojo šią knygą, tai ne be priežasties: jis nori manęs ten.“ Taigi grįžau į Turiną, baigiau mediciną, ir būtent to susitikimo dėka šiandien esu gydytojas ir kalbu jums.

Susipažinęs su tais žmonėmis supratau, kad yra kitas būdas žvelgti į dalykus, yra besąlygiška meilė, kuri man dovanojama ir manęs prašoma už ją atsilyginti dovanojant kitiems. Taigi, kai 2016 m. baigiau universitetą ir nusprendžiau grįžti namo į Šventąją Žemę, norėjau perduoti čia esantiems krikščioniams, čia gyvenantiems žmonėms grožį ir pilnatvę, sutiktą Italijoje, kad jie pamatytų tai, ką mačiau aš. Taip pat turėjau tą „ideologinę“ poziciją, kurios čia laikosi beveik visi: mes, krikščionys, arabai esame čia nuo seno ir turime čia likti. Kelionėje, apie kurią dabar jums papasakosiu, suprasite, kad ši ideologinė idėja sugriūna iš karto, per pirmą audrą ir visų pirma man pačiam. Tai, ką suvokiau per visus šiuos nutikimus, kuriuos tuoj papasakosiu, yra frazė, kurią mums pasakė monsinjoras Paolo Martinelli, Pietų Arabijos apaštalinis vikaras, Artimųjų Rytų ir vėliau tarptautiniame vadovų susirinkime: „Būti misijoje reiškia būti pasiųstam kieno nors, pas ką nors, su kuo nors.“ Jau buvau tai supratęs susitikime Turine, bet vėliau, būdamas čia, dar giliau tai suvokiau, nes grįžęs pirmiausia ieškojau judėjimo bendruomenės. Taigi, pradėjau būti su jais, tačiau po truputį nutolau, nes susitelkiau į darbą. Tačiau nebuvo toks

laimingas, nejutau tokios pilnatvės ir grožio, kokius jutau Italijoje. Vieną dieną draugai iš bendruomenės pakvietė mane vakarienės ir aš nusprendžiau prisijungti, nes buvau jų pasiilgęs. Eidamas visą kelią sakiau sau: „Dabar jie pradės klausinėti: „Kur tu buvai? Kodėl daugiau nebeatėjai, nebesisirodei? Sakei, kad tai buvo pirmas dalykas, kurio ieškojai...“. Vakarienė buvo Betliejuje ir, kai atvykau, aš nenorėjau įeiti, norėjau grįžti namo; prieš lipdama laiptais pasakiau: „Ne, ne, dabar jie supyks...“. Įeinu ir matau mūsų draugą Ettore, *Memores Domini*, kuris čia jau dvidešimt metų, ir kuris, vos mane pamatęs, apkabina ir sako: „Mes tavęs pasiilgome!“. Tas apkabinimas man buvo labai prasmingas. Tariau sau: „Kur rasti tokį apkabinimą?“. Tą apkabinimą nešiojuosi su savimi iki šiol. Tiesą sakant, kai 2018 m. jie manęs paprašė atsakomybės už bendruomenę Šventojoje Žemėje, aš iš karto pasakiau „taip“, nes tai buvo būdas atsilyginti už meilę, kurią nuolat gaunu.

Aš jums papasakojau šiuos du faktus, kad suprastumėte, ką sakiau pradžioje, prisimindamas monsinjoro Martinelli žodžius: „Pasiūsti kieno nors, pas ką nors, su kuo nors.“ Šie metai – karo metai – buvo man labai svarbūs. Aš asmeniškai žengiau daug žingsnių, taip pat visa bendruomenė žengė daugybę žingsnių.

2023 m. spalio 7 d. vyko mūsų stovykla. Pirmą kartą stovyklą organizavome metų pradžioje, o ne pabaigoje, kad sutaptų su metų pradžios susitikimu. Papasakosiu apie mūsų bendruomenės sudėtingumą, nes ji yra mišri: esame aš, mano žmona ir mano vaikai, aš esu arabas-izraelietis; taip pat yra viena mergina arabė-izraelietė; vaikas iš Italijos, kuris studijuoja doktorantūrą Haifoje; keli *Memores Domini* nariai, gyvenantys Jeruzalėje; keturios palestinietės iš Betliejaus ir dvi hebrajų kalbą mokančios katalikės merginos. Mūsų stovykla vyko nuo spalio 6 iki 8 d., mažame kaimelyje Abu Goše, dvidešimt minučių į šiaurę nuo Jeruzalės. Spalio 6 d. pradėjome su įvadine dalimi, žaidimais, jaukia aplinka... Prabundame spalio 7 d. ir matome visus vaizdo įrašus ir naujienas apie tai, kas įvyko kibucuose netoli Gazos. Iškart kilo nerimo ir įtampos akimirklų. Kartu su mumis buvo keturi žmonės iš Italijos, atvykę mus lydėti, tarp jų ir mūsų vizitorius. Iš pradžių nusprendėme tęsti stovyklą, nes bet kokių atvejų negalėjome išvykti: girdėjome raketų sproгимus, bombardavimą, tad ėmėme kartu melstis rytinę maldą. Tai buvo pirmas svarbus momentas man: supratau, kad vienybei sutelkė ne tik aplinkybės, bet mūsų visų žiūrėjimas ta pačia kryptimi. Mane labai paveikė frazė, kurią mūsų patriarchas kardinolas Pierbattista Pizzaballa parašė visai Vyskupijai: „Ten, kur yra netvarka, tik Dievas gali įvesti tvarką.“ Ta diena galėjo būti pati netvarkingiausia mūsų istorijoje, tačiau viskas vyko neįtikėtina tvarka. Tik Dievas galėjo įvesti tvarką, ir visi tai jautėme, visi žvelgėme į tą pačią pusę. Kai rengėme Metų pradžios susitikimą, kurį perkėlėme į rytą, raketa nukrito už trijų šimtų metrų nuo mūsų (o su mumis buvo ir vaikai!). Buvo nuostabu, kaip visi ėjome į bunkerį, tvarkingai, kaip šeima: arabas

teiravosi apie žydą, žydas apie arabą. Supratome, kad esame kaip broliai, leidžiantys atostogas kartu. Po pietų, kad sumažintume įtampą, žaidėme žaidimus, kol galiausiai sulaukėme žinios, kad kontrolės punktai tarp Jeruzalės ir Betliejaus gali būti uždaryti neribotam laikui. Kas nežinote, tarp Izraelio ir Palestinos yra siena, ir palestiniečiams, norintiems pereiti per kontrolės punktus, reikia specialaus leidimo. Jei punktai liktų uždaryti neribotam laikui, jie būtų įstrigę Izraelyje, negalėdami grįžti pas savo šeimas. Tuomet skubiai aukojome Mišias, kad po jų greitai galėtume išvykti. Mūsų draugė iš Betliejaus, išeidama su ašaromis akyse, man pasakė: „Turiu grįžti namo, pas savo šeimą, bet nenoriu prarasti tos intensyvios patirties, kurią čia išgyvenome.“ Aš ją apkabinau ir atsakiau: „Žiūrėk, čia viskas nesibaigia. Tai prasideda nuo čia!“. Ir mūsų draugas iš Italijos pridūrė: „We are one“ – esame vienis. Tai buvo mūsų visų metų šūkis, paskui jums papasakosiu, kodėl.

Grįžome namo ir tuo metu dar nežinojome, kur viskas krypsta, tad toliau žengėme į priekį nežinioje. Praėjus dešimčiai dienų nuo karo pradžios, kardinolas Pizzaballa paskelbė pasninko ir maldos dieną. Tai mane labai sujaudino: Pizzaballa buvimas šiais mėnesiais man ir mūsų bendruomenei buvo esminis, lemiamas, nes jis buvo vienintelis, kuris kvietė taikai tarp dviejų tautų, ištroškusių keršto. Viename iš laišku visai Vyskupijai jis parašė: „Kristus nugalėjo pasaulį, mylėdamas jį“, ir tai turi mums suteikti drąsos pasakyti, kas esame. Aš dėka to, ką jums pasakojau anksčiau – nuo pirmo susitikimo kai grįžau namo ir Ettore apkabinimo iki šios stovyklos – supratau, kad Kristus mane nugalėjo savo meile, siūlydamas man savo meilę ir paprašydamas tuo pačiu būdu man elgtis su kitais. Tai turi man suteikti drąsos eiti ir pasakyti, kas esu.

Tą pasninko ir maldos dieną su žmona nuėjome į Mišias. Buvo antradienio vakaras, ir mane labai nustebino, kad bažnyčia buvo pilna, nes paprastai žmonės eina tik sekmadieniais. Ten atradome, kad esame dalis tautos, tautos, kuri šaukiasi taikos. Dėl šios priežasties – iš pradžių dėl žmonos prašymo, o vėliau įvertinę tai kartu – nusprendėme paankstinti mūsų keturių mėnesių dukrelės Martos krikštą. Pirma, nes, pasitarę su draugais, bijojome ir nežinojome, kaip viskas klostysis. Antra, nes norėjome, kad mūsų vaikas būtų tos tautos dalimi. Ir trečia, norėjome ją patikėti Vieninteliui, kuris teikė mums viltį, kai šalyje jos trūko. Krikštas buvo nuostabus: jį šventėme čia, Haifoje, mažoje hebrajiškai kalbančių katalikų koplyčioje (parapijos kunigas yra italas, ir per šiuos metus tapome draugais), o apeigos vyko trimis kalbomis: italų, arabų ir hebrajų. Visada sakau savo draugams: „Suraskite man vietą, kur šiais laikais kartu būtų šios trys kalbos!“ Tai buvo tikra šventė patikėti mūsų dukrą Vieninteliui, kuris tuo metu teikė mums viltį. Taip pat kaip tėvas noriu pasakyti, kad gražiausia meilės forma, kurią gali suteikti vaikui, yra jį patikėti, nes jei meilė nėra tokia, kažkas yra ne taip. Vis labiau suprantu, kad mano gyvenimą lydi meilė, kuri mane veda ir darbe, kurį darau.

Esu onkologas ligoninėje čia, Haifoje. Tai yra mišri ligoninė, kurioje dirba žydai, arabai, krikščionys ir musulmonai, tad atmosfera gana įtempta. Man labai svarbus buvo vienas pokalbis su mano sekretore, kuri yra arabė musulmonė ir kuriai buvau pasakojęs apie savo susitikimą su judėjimu per draugą, kuris man padovanojo knygą „Religinis jausmas“. Vieną dieną ji manęs paklausė: „Kaip tu sugebi visada kalbėtis su visais ir sakyti tai, ką galvoji, nesukeldamas nepatogumų? Gal net supraddamas kitą?“ Pasakiau jai: „Žiūrėk, mūsų judėjimo įkūrėjas, apie kurį tau pasakojau, sakė, kad mylėti kitokį galima tik tada, kai pats esi mylimas. O aš tą meilę nuolat gaunu.“ Tada ji manęs paklausė: „Tai šito supratai skaitydamas to įkūrėjo knygas?“ „Ne tik, ne. Tai supratau būdamas su savo draugais.“ Ir ji paklausė: „Ar egzistuoja tokie draugai?“ Tada supratau, kad pasaulis trokšta mūsų draugystės, to, ką mes išgyvename. Vis labiau pradėjau suprasti, kad mes esame čia ne todėl, kad buvome pirmi, bet tam, kad atliktume užduotį – paskelbtume pasauliui tą draugystę, kurios jis iš tikrųjų trokšta.

Papasakosiu apie kitą įvykį, nutikusį su mano pacientu žydu, prie kurio labai prisirišau ir kuris mirė balandžio 28 d. Jis sirgo metastaziniu plaučių vėžiu ir aš išbandžiau viską: chemoterapiją, radioterapiją, imunoterapiją, stuburo operaciją, bet viskas ėjosi blogai, liga progresavo, ir aš jaučiausi jį nuvylęs. Paskutinę jo gyvenimo savaitę man paskambino jo žmona: „Žiūrėk, mes jau nebegalime. Jis visą laiką lovoje, situacija nekontroliuojama. Ką mums daryti?“. Atsakiau: „Atvežk jį pas mane į ligoninę, aš jį paguldysiu. Žinome, kur visa tai veda, jis turėtų mirti oriai.“ Taigi, iškart paguldžiau jį į palatą ir aplankiau, o jis man pasakė: „Ačiū už viską, ką padarei dėl manęs.“ Viduje supykau: „Juk viskas ėjosi blogai!“ Kitą dieną, septintą ryto, pirmiausia nuėjau jo aplankyti ir sužinojau, kad jis nusiuntė žmoną nupirkti dovanų mano vaikams. Jam sakau: „Bet tu juk žinai, kur keliauji. Kodėl tai darai?“ Jis atsakė: „Labai gerai žinau, kur keliauju, bet dėl tavęs į šią ligą žiūrėjau kitaip.“ Tai man buvo dar vienas priminimas: aš esu čia ne tam, kad gydyčiau (noriu išgydyti juos visus!), bet tam, kad perduočiau kitą dalyką. Ir tas žmogus mirė laimingas.

Tą rytą išeinu iš palatos su dviem dovanomis mano vaikams, su tuo pusiau „perplėšusiu“ jausmu ir pamatau slaugą, su kuriuo draugaujame jau penkerius metus. Jis kiekvieną kartą kai diskutuojame, ypač apie karą, man sako: „Turi žmoną italę, Italija yra gražiausia šalis pasaulyje, pabėk! Ką tu čia darai? Kodėl lieki? Gali išvykti...“ Tą dieną jis mane pamatė, papasakojau jam apie pacientą, ir jis pasakė: „Penkerius metus bandai man paaiškinti, kodėl nori čia likti. Šiandien supratau. Tu turi likti čia.“ Iš tiesų, jei mes pasiliegame, tai yra dėl užduoties, labai svarbios misijos.

Vis labiau atraddamas Jo meilę, vis labiau atrandu ir mūsų bendruomenės vertę. Šiais metais suvokėme, kad esame tarsi šeima, kaip broliai ir seserys. Pradėjome kartu daryti įvairius dalykus, kaip pavyzdžiui, kiekvieną dieną pirmą valandą kalbėti Viešpaties Angelo maldą. Tai man yra labai svarbus

momentas – tai laikas, kai sustojame ir prisimename, kas mus jungia. Taip pat kiekvieną savaitę vyksta Bendruomenės mokykla (nors ir internetu), kur duodame bendruomeninį vertinimą, vertinimą, išgyventą bendruomenėje. Taip pat kilo mintis kartą per mėnesį rengti visos dienos susitikimą. Kaip atradome, kad esame broliai ir seserys? Mes vienas kitam neteikiame lengvatų; tai nėra tik „apsikabinimas“ ir tiek. Broliai ir seserys žvelgia vieni kitiems į akis. Kaip minėjau anksčiau, mūsų bendruomenė nėra paprasta, ji yra mišri, ir tarp skirtingų žmonių visada kyla trintis. Papasakosiu apie vieną skambutį su trimis palestinetėmis moterimis dėl daugybės problemų, kurios kilo. Skambutis buvo dešimtą valandą vakaro, ir prasidėjo piktu tonu („Norime, kad viskas būtų taip!“), o tam tikru momentu ir aš supykau: „Kodėl esu čia dešimtą trisdešimt ir kalbuosi su jumis? Nes jus myliu! Jūs esate esminės šioje kelionėje, nes esate priminimas man. Lygiai taip pat ir kiti yra esminiai.“ Jos klausia: „Kaip galime gyventi taip?“ „Per priklausymą tam tikrai vietai.“ Jos klausia: „Kaip galima vis labiau priklausyti?“ „Yra forma: Brolijos narystė.“ Ir visos trys iškart: „Norime prisijungti prie Brolijos!“ Tai mane labai palietė, nes tam tikru momentu tu pasirenki atsiliepti į tą meilę: vietoj to, kad darytum kaip daro pasaulis, tu pasirenki atsiliepti į tą meilę.

Perskaitysiu tik ištrauką iš *Tischreden*, kurioje kun. Giussani sako: „Tas, kuris tiki Jėzumi, yra pagautas Kristaus paslapties galios, yra priimtas į Jo asmenybę ir tampa vienu kūnu, tiesiogine šio žodžio prasme, ir šis kūnas plečiasi, yra skirtas plėstis, būti vaisingu. Ryšys tarp Kristaus ir bendruomenės, kurioje Jis yra, padaro šią bendruomenę vaisingą: ši bendruomenė yra skirta užvaldyti pasaulį, perimti jį.“ Ir toliau jis tęsia: „Tai ne jausmas, kuris mus vienija, tai ne socialinis reiškiny, bet tai yra Būties Paslaptis, kalbanti nauju būdu [...]. Ir ši bendrystė su Kristumi yra skirta būti vaisinga, t. y. įžengti į visą pasaulį. Palaipsniui, kaip ji plečiasi, tampa vis akivaizdžiau, kad ji sudaro tautą žmonių visuomenėje. Tai yra kitokia tauta, kuri jaučia, supranta, vertina, myli, sprendžia ir įgyvendina kitaip“ (*Una presenza che cambia*, BUR, Milan 2004, p. 368).

Iš tikrųjų norėčiau baigti tais pačiais žodžiais, kuriais pradėjau: „Išsiųstas kažkieno, pas kažką, su kažkuo“ – tai apibūdina mano gyvenimą. Tai yra mano gyvenimo naujovė, kuri daro mane labiau žmogumi, labiau tėvu mano vaikams, labiau vyru mano žmonai, labiau onkologu mano pacientams ir labiau draugu mano draugams. Ačiū.